

Det kongelige justis- og beredskapsdepartement
Postboks 8005 dep
0030 OSLO

Dato: 09.09.2014

Vår ref: 14/2954 - TML (14/23902)

Deres ref: 14/1667

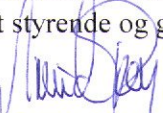
Høringsvar - Varig ordning for lengeværende barn og begrunnelse i vedtak som berører barn

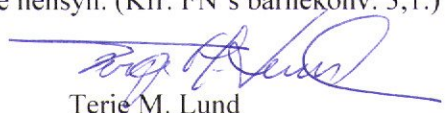
Tunsberg biskop er glad for at Regjeringen nå har som formål å etablere et klarere regelverk for barn som har lang tilknytning til Norge, men som ikke har fått opphold. Flere saker de senere år har vært opplevd av mange som brudd med alminnelig rettsoppfatning. Derfor er det avgjørende at det nå innføres en ordning som har hovedfokus på hensynet til det enkelte barn og hva som i det enkelte tilfelle er barnefaglig forsvarlig.

Tunsberg biskop vil derfor understreke følgende:

1. Hensynet til barnets beste må alltid være det grunnleggende hensyn i saker som berører barn. I for stor grad er dette grunnleggende hensyn i aktuelle saker blitt overkjørt av innvandringsregulerende hensyn. Dette er på kollisjonskurs med klare holdninger i FN's Barnekonvensjon av 20.11.1989,- der det blant annet heter i Art. 3, 1. ledd:
«Ved alle handlinger som berører barn, enten de foretas av offentlige eller private velferdsorganisasjoner, domstoler, administrative myndigheter eller lovgivende organer, skal barnets beste være et grunnleggende hensyn».
2. En merker seg at departementet vil innføre krav om at vedtak skal være barnefaglig forsvarlig. Det er et initiativ vi hilser velkommen! For å kunne gjennomføre dette forutsettes at det må være god barnefaglig kompetanse i forvaltningen. I den sammenheng vil Tunsberg biskop støtte forslag om at Barnevernet, som den instans i Norge som håndterer saker for utsatte og sårbare barn, rutinemessig må uttale seg om det barnefaglig forsvarlige også for barn som er berørt i disse saker. Det kan også tenkes andre aktører med slik barnefaglig kompetanse,- men uansett må dette innføres som en plikt i saker med lengeværende barn,- og søknadene må selvsagt behandles individuelt.
3. Det foreslås videre krav om at barnets foreldre må ha medvirket til å muliggjøre retur, for at det skal gis opphold på grunn av barns tilknytning til landet. Men å skulle nekte barn opphold på grunn av foreldres eventuelle brudd på utlendingsloven rammer barna særlig hardt. Barnets egne rettigheter må her være det sentrale. Dersom norske myndigheter lar barn av foreldre som søker opphold bli integrert i skoler og samfunnsliv i opptil 10 år, kan ikke argumentet om at foreldre ikke har samarbeidet godt nok med offentlige instanser brukes som argument for at disse barna sendes tilbake til et «hjemland» de er fremmede for. Da blir det umulig å hevde at rettsvernet for disse barnas beste har vært et styrende og grunnleggende hensyn. (Kfr. FN's barnekonv. 3,1.)

Med vennlig hilsen

David Gjerp
Fung. biskop i Tunsberg

Terje M. Lund
Rådgiver diakoni